

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Gerardjan Rijnders
Titel	Liefhebber
Jaar	1990
Uitvoering	Toneelgroep Amsterdam / Gerardjan Rijnders

Copyright (C) 1990 by Gerardjan Rijnders

GERARDJAN RIJNDERS

LIEFHEBBER

Personen

vader

zijn vrouw

peter, hun zoon

vader *stormt de kamer binnen*

kut kut kut kut kut

nooit meer

nooit meer

kut kut kut kut kut

moeder pa

vader naar bali

naar chili

naar china

naar beerta

liever kanker

liever dood

moeder pa

vader geeuwen

draaien

aambeien

jeuk

zelfs aan de oorschelp

intellectuele hoogmoed is het

grootheidswanen

op staatskosten

de esthetiek van de onmacht

aan marmotjes dacht ik

met een dagboek
die daarin schrijven
'ik ben zo eenzaam'
aan regen
die niets oplost
hielp niets
hoe terecht
de woede van de stervende
als er alleen nog te sterven valt
en de ander zegt
moeder doet haar mond open
'er valt toch niks te zeggen'
moeder doet haar mond dicht
een storm die wordt uitgelachen
door huizen die blijven staan
maar zo lelijk zijn
buiten wordt gefloten
kut kut kut kut kut
moeder peter
moeder gaat open doen
vader de hel
tuurlijk
komt de rol op
komt de actrice op
de actrice
en de rol
tuurlijk

wie faalt?
de actrice?
de rol?
onzin
de actrice die niet faalt
is de actrice die maakt
dat je de actrice vergeet
een actrice
toont de rol
ik ga ook niet naar hamburg
voor een uur kindertoneel
duizend duitse mark
niet naar hamburg
ik ga naar bali
naar chili
naar china
ik ga dood
kunst
een toupet
prothese van een orgasme
zeg je dat zo?
orgasme-prothese
kunst
placenta
placebo
libido placebo
ik ga naar mali

moeder en peter komen binnen

peter pa

vader dat komt maar op

dat gaat maar af

dat blijft

dat is het ergste

ik wil niet meer

ik stop

ik wil niet dood

ik wil een brief zijn

die iemand gretig

uit de envelop scheurt

die gelezen wordt

die iemand gelukkig maakt

ik wil sperma zijn

dat op een pc kwakt

en ineens begint de printer te ratelen

het leven zelf wordt uitgedraaid

de liefde

ik wil uitgedraaid

van water weet je toch ook niks

ja het stroomt

of het stroomt

of het is er niet

peter drinkt een vaas leeg

maar waar het ook is

wat het ook doet

niet op het toneel
op het toneel
uitsluitend kunst
droogbloemen
geen water
kunstwater
peter laat een boer
moeder peter
pa
vader terwijl toch de onderwerpen
als hondendrollen
voor het opscheppen liggen
goed
krijg je vuile handen
toneel maakt vuile handen
zonder stinkende handen
geen toneel
neem nou hondendrollen
is al een onderwerp
of de ov-jaarkaart
of het tweede fase onderwijs
desnoods het tweede fase kunstonderwijs maar nee
komt de rol op
moet ik denken
de actrice komt op
niet de rol
de actrice

niets komt er op
kunst komt op
kunst
kut
moeder pa
vader kut kut kut kut kut
alleen het publiek al
de coterie
de kliek
de luizen
het publiek van nu
is de kanker
van het toneel van nu
nee
het toneel van nu
is de kanker
van dat beetje publiek van nu
het publiek
lui
zelfgenoegzaam
kijkt uitsluitend nog
naar zijn eigen kanker
naar zijn eigen dood
ziet niets
hoort niets
dan zijn eigen stuiptrekking
zijn eigen rochel

zijn gapend graf

zijn leegte

applaus

voor de eigen begrafenis

de actrice komt op

de dood komt op

applaus

peter eet alle bloemen uit de vaas op

vader morgen de krant bellen

ik stop

ik ga naar bali

naar chili

tivoli desnoods

geen kritieken meer

want alleen nog maar kritiek

geen lof meer

want er valt niets te prijzen

geen stijlbloempjes

want parels voor de zwijnen

kut kut kut kut kut

moeder pa

vader overal

achter iedere baksteen

onder iedere straatsteen

woekert het leven

maar niet op het toneel

de drama's in de casino's

in de kantine's
oude vrouwtjes vol reuma
die een clivia toelachen
hun uitkeringen
zijn zojuist weer gekort
een jongetje op een fietsje
met een slag in het wiel
hij droomt van het winnende doelpunt
op het sportveld
hij valt met fiets en al
en is zijn melktandje kwijt
maar niet zijn droom
peter laat een scheet
moeder peter
pa
vader dat ene melktandje
op de hoek van de ferdinand bol
en de eerste jan van der heyden
tintelt van leven
van drama
maar op het toneel heerst de dood
er komt geen rol meer op
geen actrice
alleen ijdelheid komt nog op
de toneelacademies koesteren geen talenten ze kweken infecties
stoppen
morgen de kunstredactie bellen

kut kut kut kut kut
moeder pa
vader uit iedere porie
van iedere werkeloze
van iedere niet-werkeloze zelfs
gutst het leven
het drama
het perst zich naar buiten
mondhygiënistes
stenotypistes
asielzoekers
assistentfotografen
allemaal zwetende tragedies
zo niet op het toneel
daar geen zweet
geen drama
niets

baarda koos eind vorig jaar voor de laatste optie en kocht zijn
aartsrivaal uit oudewater,
de ruim twintig miljoen varkens slachtende lunenburg-groep, voor het
evenwel zover kwam had de zuidhollander nico lunenburg zijn
brabantse collega tot het uiterste getergd...

gewoon
een berichtje
uit de geïllustreerde bladen
gelezen bij de kapper
dat herinner ik me nog

maanden na het kappersbezoek
dat is drama
de voorstelling van vanavond
niets herinner ik me
want er was niets te herinneren
er was niets
ik was er
er was publiek
er was een toneel
er waren acteurs
maar er was niets
de kunstredactie bellen
stoppen
stoppen met slopen
het slopen
dat mij sloopt
peter begint te masturberen
vader de de vierenzestigjarige grootvader
die door zijn zonen
wordt neergestoken
in de stacaravan
omdat ie zich vergrepen had
aan zijn kleindochtertjes
respectievelijk vier en zes jaar oud
die stacaravan wil ik verbeeld zien
met het poedeltje
en in de hoek

het onderbroekje van het jongste meisje
ik knipper met mijn ogen
en alweer een sterfscène
ik blader door het avondblad
twintig tragedies
ik ga naar het theater
krijg het vrijkaartje toegestopt
door de daar werkzame neergestorte stewardess
blader door het
creatief geïllustreerde programmaboekje
neem plaats
op het mufte pluche
op de harde houten banken
het zaallicht dooft
en jawel
geen drama
niets
alles leeg
alles dood
zelfs de sterfscènes: dood
'ik zit aan je vast
zoals prometheus aan zijn rots,
ook al zal mijn liefde de gier worden
die voor eeuwig mijn lever kapot rijt'
beloofde de toelichting
niets heb ik gezien
geen prometheus

geen rots

geen gier

geen lever

geen liefde

niets

kwam de actrice op

kwam er geen rol op

kwam er een actrice op

wat kwam?

peter komt luidruchtig klaar

moeder peter

pa

vader kut kut kut kut kut

moeder pa

vader een regenjas

aan de kapstok

van het reclasseringsgebouw

en steelse blik

in het grenswisselkantoor

een bibberend silhouetje

in het sportfondsenbad

treurig

gevaarlijk

hartverscheurend wellicht

maar warm

leven

drama

een actrice die op komt
er komt gips op
dood gips
ik kap er mee
naar china
nieuw guinea
oude pekela
neem nou oude pekela
ieder verkeersbord daar
is een shakespeare
de plaatselijke supermarkt
vertelt meer
dan de verzamelde toneelliteratuur
er vliegt een vogel over
en ik denk
de souffleur
van het drama
dat ik zien wil
maar nooit te zien krijg
op het toneel
nooit te zien krijg
de souffleur is er
de coulissen zijn er
maar waar is het drama
op het toneel
in ieder bloemblad
zie ik het trillen

in iedere zweetvoet
ruik ik het
in ieder theater
wacht ik er op
tevergeefs
peter begint zichzelf een heroïneshot toe te dienen
vader gisteren
in de marnixstraat
een zwerver
'ik heb nog niks gegeten'
zegt ie
'dat moet je dan maar eens gaan doen'
zeg ik
'ja maar ik heb vijf jaar in paraguay gezeten' zegt ie
dat soort mensen
dat soort leven
of die vrouw
op de lindengracht
bij iedere stap
die ze zette
had ik het gevoel
dat ze een kinderschedeltje
verbrijzelde
zie ik bij de slager
de slager
dat vlees afsnijden
ben ik denk ik

dat vlees
trapt iemand op de televisie
een bal in het doel
ben ik denk ik
dat doel
iemand plakt een postzegel
op een envelop
ben ik
die tong
zie ik mezelf
in de spiegel
ben ik
denk ik
die spiegel
zit ik in het theater
zie ik het toneel
niets
denk ik
niets
peter prikt naast
peter kut
moeder peter
pa
vader soms word ik al jaloers
als ik een netje met perssinaasappels zie
zo gezellig bij elkaar
of dat verhaal

van die kinderarts
die zo graag een kind wou
hij kreeg dat kind
maar hij haatte het
bleek
hij haatte het
toen is ie gescheiden
dat herken ik wel
en toen ik pas getrouwd was
voelde ik me
al schuldig
als de telefoon ging
als ik het licht aandeed
sloot ik mijn ogen
ik knoopte mijn jas dicht
om het gevoel te krijgen
dat ik een besluit had genomen
ik bedoel
ik voel zo gauw
zo veel
dingen die er helemaal niet zijn ook
maar ben ik
in het theater
niets voel ik
er is ook niets
kunst
kut

peter prikt weer naast

peter shit

moeder peter

pa

vader *tegen moeder*

soms als het heel laat is

na zo'n ongekapte tsjechov

zo'n lijk waarin ze

niet hebben durven snijden

een vijf uur durend lijk

een kunstlijk

en ik kom thuis

heel laat

en jij slaapt al

jij ligt in bed

ademt

een hand boven je hoofd

en de oorlog is uitgebroken

jouw oorlog

in jouw hoofd

en je wordt straks wakker

weet ik

om dat te vergeten

die oorlog

en je hand gaat

onmiddellijk

naar je slablaadje

je opent je ogen
je vraagt
'was het wat?'
'nooit eens oorlog op het toneel'
klaag ik
dat is het drama van die dag
dat is de echte dialoog
'was het wat?'
'nooit eens oorlog'
of 's nachts
op de snelweg
terug van een première
in de provincie
de treurigste premières
provinciepremières
met provinciepremièrepubliek
het treurigste publiek
een zaal vol dooie vissen
die met dooie vissenogen
naar de dood kijken
en dan zie ik al die
kleine rode lampjes voor me
op de snelweg
dan wil ik ze
stuk voor stuk
allemaal kussen
tongzoenen

beffen

pijpen

dan voel ik iets

wat ik die hele avond

die hele toneelavond

die hele provinciepremièretoneelavond

niet voelde

dan leef ik

op de snelweg

terwijl ik

de achterlichtjes bef

in mijn hoofd

peter prikt nu raak

hij valt verzadigd om: boem

moeder peter

pa

vader ik ga op zen natuurlijk

gewoon op zen

heel veel voor getraind

daar in die zaal

tussen het publiek

beetje bedwelmd

door de aftershaves en de parfums

om me heen

en adem

heel bewust

en als ik dan zo adem

dan ademt de zaal mee
die wordt groter
en dan weer kleiner
alles wordt groter
en krabbelt weer terug
zelfs de acteurs
ook de acteurs
worden groter
en krabbelen weer terug
dan lijkt het
of ze leven
die dode acteurs
die dode kunstacteurs
die gipsen acteurs
ik blaas ze leven in
mijn leven
ik adem ze tot rol
tot mijn rollen
maar nooit erg lang
altijd maar heel even
een fractie
van een tiende
van een seconde
dan zijn ze alweer dood
die rollen
dan zie ik ze al niet meer
dan denk ik

ik zit tegenover een boekenkast
en ineens vallen alle boeken om
dramaturgen
ook zoiets
of ik denk aan een keurig gezinnetje
dat bloemkool eet
ineens
stormen tien pitbulls
de kamer binnen
eten het gezinnetje op
en de bloemkool
of aan een meisje
dat een liedje zingt
en ergens valt een glas om
of ik denk ineens
twee mensen geven elkaar een hand
dat kan helemaal niet
de een geeft
de ander neemt
of waarom botsen vogels nooit
maar meningen wel
en dan denk ik aan een paperclip
of aan een strijkplank
en dan is alles weer in orde
en dan kijk ik weer
richting toneel
en dan

kut kut kut kut kut

ophouden

stoppen

geen kritieken meer

morgen de eindredacteur bellen

nooit meer op zen

kut kut kut kut kut

moeder pa

vader ze kunnen toch

godverdomme

gewoon

een krant pakken

ze kunnen toch lezen

hier

vader pakt de krant

(vanaf hier tot en met 'euthanasie bij kwart aidspatiënten' moet geciteerd worden uit krantenkoppen uit kranten van die dag gevolgd door uiteraard geïmproviseerde teksten van bijvoorbeeld de acteur die meneer liefhebber speelt)

'halleluja. amen. apartheid is voorbij'

drama

drama met happy end

hoewel

dat valt nog te bezien

maar drama

hier

'nederlander levert irak mosterdgas'

drama
massamoord
maar levend drama
'lubbers bepleit een open europa'
blijspel!
'australiër leidt overleg noord ierland'
klucht!
'euthanasie bij kwart aidspatiënten'
tragedie!
drama!
je ontkomt er niet aan
waar je ook kijkt
waar je ook luistert
wat je ook droomt
je kunt het niet eens ontlopen
al zou je het willen
je kunt het niet
niemand
behalve zij
behalve die
behalve die ellendige
toneelkunstenaars
die acteurs
die geen rollen meer spelen
die geen acteurs meer spelen
die zelfs niet eens meer
ideeën spelen

die alleen nog maar kunst spelen

niet eens spelen

die alleen nog maar kunst zijn

niet eens zijn

die kunst niet-zijn

die kunst dood-zijn

die dode kunst dood-zijn

kut kut kut kut kut

moeder pa

vader het is toch zo

godverdomme

ik heb toch gelijk

godverdomme

zet gewoon de radio aan en

je hebt drama

't is toch zo

vader zet de radio aan

keihard

hij zoekt steeds een ander station op

en roept

hoor maar

drama!

drama!

tragedie!

blijspel!

farce!

vaudeville!

lachen!
huilen!
niks ibsen!
niks brecht!
niks toneel!
of de televisie
neem de televisie
zet gewoon de televisie aan
vader zet de televisie aan
keihard
en zapt langs alle kanalen
en schreeuwt door radio en televisie heen
drama
bloedstollende tragedies
entertainment
schaamteloos actueel
niks bernhard
niks claus
niks geen hmi
tragedie
levend
levend hoor je
levend toneel
waar je maar kijkt
wat je maar hoort
drama
maar nooit

in het theater

vader gaat weer zitten

alleen de oorverdovende herrie

van televisie en radio

peter ontwaakt

hij staat op

hij pakt een heel zwaar voorwerp

moeder peter!

peter slaat de radio kapot

moeder peter!

peter slaat de televisie kapot

moeder pa!

vader zelfs de meest lamlelijke serie

het slapste aftreksel van een soap

‘mooi weer slecht weer’

zelfs dat

leeft vergeleken met

toneel toneel

zelfs die dialogen

‘hallo hoe gaat het koud hè goh kopje koffie meid nou zeg heb je

het gehoord ja vreselijk kanker alles weggehaald erg ja erg nou zeg

wat een tocht tocht ’t? nee ’t openbaar vervoer staakt toch

helemaal te voet ach meid alles weggehaald zei je ja maar niet de

pijn natuurlijk nee natuurlijk alles halen ze weg zei ze maar de pijn

die halen ze nooit weg zei ze ja verschrikkelijk natuurlijk en dan

ook nog helemaal kaal...’

zelfs dat zindert

van leven
van hartstocht
van verlangen
van noodzaak
maar dat toneel toneel
nooit meer
stoppen
naar peru
andorra
bulgarije
maar nooit meer naar toneel
het toneel en ik
de leugen
hangt als een lul
tussen ons in
kut kut kut kut kut
moeder pa
vader ik zag laatst een film
een videofilm
een man bevredigde zichzelf
hij stak zijn lul
in zijn eigen reet
naar binnen
en dan maar rijden
moeder pa!
vader ik ben meteen
de winkel uitgerend

maar eigenlijk
zou ik dan
ook meteen
ieder theater
uit moeten rennen
want zo
zoals die man
met zijn eigen lul
in zijn eigen reet
zo is het toneel
dat is het toneel
het toneel toneel
morgen de eindredacteur bellen
porno wordt ook niet gerecenseerd
waarom toneel dan wel
alleen
porno is mooi
dat leeft
daar voel je iets bij
daar schrik je nog van
daar moet je om lachen
soms
maar toneel
ik moet er toch niet meer aan denken
ik kots ervan
die acteurs
die een winkelhaakje

hebben aangetroffen
in hun papieren jeugd
in hun mishandelde
hersenspinsels
in hun bleke zieltjes
en dat dan godbetert
vorm gaan geven
moet je je toch voorstellen
vorm gaan geven
uit gaan beelden
uitdrukking geven aan
ik ben liever blind
en doof
en contactgestoord
en impotent
en autistisch
dan kritikus
kus? kus?
kritiklap!
kritisodemieter op
vader pakt vpro-gids
hier

de duitse architect balthasar neumann 1687-1753 was een der
hoofdfiguren van de duitse barok. hij bouwde meer dan zeventig
kerken, waaronder de 'sankt paulin' in trier.

waarom hoor ik dat nu pas?
waarom lees ik dat nu pas?

waarom is me dat op het toneel nooit verteld?

een serie moorden op vrouwen in los angeles lijkt opgelost als een verdachte wordt gearresteerd. maar nadat de man zich in zijn cel heeft opgehangen, worden nieuwe moorden gepleegd.

hier!

kan ik zo gaan zien

hoef ik niet eens mijn huis voor uit

zet ik gewoon de televisie aan

moeder pa

vader hier!

een experiment met varkensmest toont de verontreinigde werking van de daarin aanwezige stikstof aan. de aarde heeft, gelijk het menselijk lichaam, een gevoelige recycling cyclus, die door bemesting met stikstofrijke varkensmest en nitraatkunstmest verstoord wordt.

waarom hoor ik dat nu pas?

waarom lees ik dat nu pas?

het toneel is overal

het drama

behalve op het toneel

daar is alleen een

gigantisch mestoverschot

een dodelijk

alles verstikkend

mestoverschot

ik ga naar lombok

naar soedan

morgen de hoofdredacteur bellen

geen kritieken meer

leve het milieu

kut kut kut kut kut

moeder pa

peter begint met moeder te vrijen

moeder peter?

vader mijn moeder bijvoorbeeld

mijn moeder is drama

mijn moeder was iemand

die als ze lachte

en ze lachte vrij vaak

vooral de indruk wekte

erg veel pijn te hebben

verdriet

moeder pa

peter

vader alsof er allemaal littekens

op haar lichaam

in haar lichaam

in haar herinneringen

open scheurden

alsof ze lachte

om ons een plezier te doen

maar eigenlijk

was het ongepast

ongezond

zondig

zelfmoord
moeder pa
peter
vader sommige oude mannen
komen ineens
spontaan
op straat
op de beurs
op een vliegtuigtrap
klaar
en dat is heel pijnlijk
las ik
zo'n oude man
was mijn moeder
als ze lachte
haar leven
was haar door de strot geperst
haar moederliefde
was een foie gras
peter neukt moeder, orgasme
moeder peter
vader waarom zie ik
mijn moeder nooit
op het toneel
als zo'n actrice
geen rol
het toneel opkomt

of al die dingen
die je niet zegt
maar wel denkt
voortdurend denkt
en droomt
ook al weet je dat misschien niet meer
als je weer verder denkt
denkt dat je verder denkt
en niet droomt
waarom zie je die niet
waarom hoor je die niet
op het toneel toneel
want ik denk
dat die dingen
dat dat zich ergens afzet
vastzet
aankoekt
en dat dan allerlei
andere mogelijke gedachten
of alleen maar associaties
of een domme maar
noodzakelijke vriendelijkheid
of een simpel gebaar
van medeleven
of een spontaan
liedje of dansje
of dat je een deur toelacht

of over een plas wilt springen
omdat aan de andere kant
een kind
'engine damage'
roept
peter begint moeder te wurgen
vader dat dat soort dingen
er niet eens meer door kan
dat alles een beetje
dichtslibt
een soort reuma
net als die vrouw
met die clivia
een psychisch reuma
en dat dat alles eindigt
in verstikking
of in een dijkbreuk
of dat daarom
mensen een moord plegen
of dat daarom juist
veel kinderen worden verwekt
dat zou ik erg vinden
waarom zie ik dat nooit
als de actrice
geen rol
opkomt?
peter wurgt moeder

moeder pa
moeder sterft
vader of dat je al die angsten ziet
die mensen hebben
dat er ineens
een piranha
in je halsslagader zwemt
of dat je om je eigen ruggengraat tolt
dat zie je toch nooit
trek ik mijn schoenen aan
trek ik angst aan
sta ik onder de douche
word ik nat van angst
soms weet ik helemaal niet meer
wie ik ben
of ik er ben
dan steek ik mijn vinger in mijn reet
en lik hem af
en altijd voor ik
altijd voor ik inslaap
die tuimeling
die vrije val
die buiteling
door de dagresten
al kom ik daar natuurlijk
nooit actrices tegen
geen rollen

ik durf mijn denken
niet uit handen te geven
mijn moordneigingen
wie weet
mijn achtervolgingswanen
de angst voor de hartaanval
dwarrelt ineens
een onderbroek
het theater binnen
het publiek loeit
wijst naar mij
ik gauw op zen
op het toneel zie je
alleen nog maar
de abstractie van een abstractie
van een kunstmatig wereldbeeld
ik heb niet eens een wereldbeeld
wat is een wereldbeeld?
een wereldbeeld is een wolkje
waar je doorheen prikt
als je erbij kunt
wat is een wereldbeeld anders
dan een broddellapje
een grof geweven broddellapje
vertikale draadjes
tussen hemel en hel
horizontale draadjes

tussen wieg en graf
echt respect heb ik alleen
voor wie iedere avond
het lef heeft
z'n lapje weer uit te halen
toen ik vanochtend
mijn tanden wilde poetsen
kwam er alleen maar bloed
uit de kraan
zoiets verwacht ik
als ik naar het theater ga
maar daar gebeurt het niet
nooit
daar gebeurt niets
naar china
naar mongolië
geen monologen meer
geen kritieken meer
morgen de hoofdredacteur bellen
niet meer schrijven
vader pakt zijn pen, gooit hem in de hoek
nooit meer schrijven
vader pakt zijn blocnote, gooit het weg
nooit meer toneel
alleen nog maar stilte
en echte drama's
de drama's van de gordijnen

van te nauwe schoenen
van korrupte zakenlieden
hollandia kloos
ingescheurde nagelriemen
ik wil gewoon
een lampje zijn
dat iemand ergens inschroeft
peter heeft het blocnote gepakt
stopt zich vol proppen papier
hij probeert te stikken
vader of het drama
van de liefdesbrief
die verkeerd bezorgd werd
iedere keer
wanneer ik naar toneel ga
is het alsof ik
in het donker
een trap probeer af te gaan
tastend
met handen en voeten
en altijd
toch weer
uiteindelijk
die val
nooit meer naar toneel
nooit meer die val
alleen die val

voor het inslapen
dat is genoeg
peter snijdt met de pen zijn polsen door
geen gedraai meer
geen jeuk
aan de oorschelp zelfs
geen aambeien
geen intellectuele hoogmoed meer
grootheidswaan op staatskosten
de esthetiek van de onmacht
nooit meer hoeven denken
aan marmotjes
aan regen
die niets oplost
aan de terechte woede
van iemand die gaat sterven
en de ander zegt
peter opent zijn mond
'er valt toch niets te zeggen'
peter sluit zijn mond
naar chili
china
niet naar hamburg
naar triëst
lombok
een wereldreis
geen wereldtoneel

vader wijst naar zijn hoofd

hoofd theater

geen theaterhoofd

eerst de hoofdredacteur bellen

nu

niet morgen

nu

vader gaat naar de telefoon, draait een nummer

stilte, wachten

ja

sorry voor het late uur

is uw vader thuis?

uw man?

de hoofdredacteur?

ja

ik weet dat het erg laat is

maar het is erg dringend

peter pa!

peter sterft

vader ja

met liefhebber

blackout

Liefhebber ging bij Toneelgroep Amsterdam in première op 31 maart
1992 in Theater Bellevue, Amsterdam

Vader Titus Muizelaar
Zijn vrouw Lineke Rijxman
Peter, hun zoon Fred Goessens

Tekst en regie Gerardjan Rijnders

Gerardjan Rijnders (1949) schreef zijn eerste stuk *Dollie of avocado's bij de lunch*, omdat hij geen subsidie wist te bemachtigen voor een encenering van *Het jachtgezelschap* van Thomas Bernhard en zich daarop genoodzaakt zag zelf iets te schrijven. Daarna is hij blijven schrijven. Rijnders is regisseur en toneelschrijver. Zijn stukken zijn in meerdere talen vertaald.

www.gerardjanrijnders.nl

Toneelwerk

*Narciss** - 2012

Het spookhuis der geschiedenis - 2012

Finland - 2011

*Answer me** - 2010

*Victory Boogie Woogie** - 2008

*Ben ik al geboren?** - 2008

Tragedie - 2007

Jan - 2006

Drakengebroad - 2006

Het bezoek - 2005

Zien en zien - 2004

Macbeth - 2004

Tim van Athene - 2003

Echt? - 2003

Beroerd: of, de vergeten medeminnaar - 2003

Snaren - 2002
Pang! - 2001
Stalker - 2000
Remember me - 2000
Bernhard - 2000
Hedda Hedda - 1999
Rotjoch - 1998
Mahlstrom - 1997
Moffenblues - 1996
Licht - 1996
Kanker - 1996
Boelbal - 1996
Mooi - 1995
Ecstasy - 1995
Huilend zink - 1993
Roelofarendsveen - 1992
*Liefhebber** - 1992
Hoorspel / Gay pervers - 1992
De Opvolger M/V - 1992
Count your Blessings - 1992
Supporting Act - 1991
Nu Syt Wellecome - 1990
Lux - 1990
Ballet - 1990
Tulpen Vulpen - 1988
Titus, geen Shakespeare - 1988
Nadien - 1988
De Hoeksteen - 1987

Bakeliet - 1987

Silicone - 1986

Pick up - 1986

De Bacchanten - 1986

Wolfson, de Talenstudent - 1984

Ovomaltine - 1983

Sneeuw over Moskou - 1982

Eczeem - 1982

The Rhinestone Queen/Rosemary Clooney's Baby - 1978

Tasso in Weimar - 1978

Dollie of Avocado's bij de Lunch - 1977

Schreber - 1976

Jij en ik - 1975

*Teksten verschenen in de reeks van De Nieuwe Toneelbibliotheek
nummers 4, 10, 45, 46, 47, 122 en 160

